

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ad annum Christi 1563

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1771

VD18 90118618

§. 65. Cardinalis Mantuanus Oenipontum proficisci a Papa rogatus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66653](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66653)

„siæ perniciæ ex suorum ministrorum
 „criminibus ortum trahat, & ad ejus
 „reparationem plurima Dei miserentis
 „ope necesse sit, hæc impetrari non pos-
 „sit, absque illorum emendatione, ac
 „pœnitentia, quidquid insuper alii cona-
 „rentur. III. Hi ministri opponunt, quod
 „honestas, ut suos quisque mores cor-
 „rigat omnino peteret, adeoque idipsum
 „sit præstandum, tametsi alius inde
 „fructus non existeret. His dictis dum
 Commendonus sui animi consilia ex-
 „posuit, adjiciebat, Delfinum Papæ
 „Nuntium sibi discedenti commisisse,
 „ut Legatos hortaretur, quatenus ala-
 „cri sint animo; ab eo siquidem ita re-
 „bus prospectum esse, ut nulla super-
 „ventura esset eluvies, quin spatium da-
 „retur aggeris extruendi ad eam coer-
 „cendam. „

Sæcul. XVI.
 A.C. 1563.

§. LXV.

*Cardinalis Mantuanus Oenipontum
 proficisci a Papa rogatus.*

Non minus reformatio, de qua Com-
 mendonus cum tanto animi fervo-
 re perorabat, Romæ timebatur (*) ma-
 gis

(*) Forte Continuatore jam pœnituit,
 quod §. LIX. affirmaverit, quod Papa tam in
 sua agendi ratione, quam in suis literis in-

Sæcul. XVI
A.C. 1526.

*Pallav. l. 20.
s. 4. n. 4.
Lit. Borr.
ad Mant.
10. f. 13.
Febr.
Lett. de
Visconti to. 1
p. 49.*

gis vero Romanam aulam reddebat sollicitam Lotharingii Cardinalis iter, eoque hic cum Cæsare potentissimo Principe, qui hanc reformationem petebat, collaturus discessisset: eapropter Pontifex datis literis Cardinalem Mantuanum rogabat, ut rupta omni mora ipse quoque tanquam Legatus specialiter missus, aut veluti primus Synodi Præses, vel tanquam Cæsaris amicus Oenipontum ad Ferdinandum Imperatorem contenderet, eique suæ submissionis obsequia exhiberet. Certe Pontifex haud alium

genti reformationis studio flagrarit, qua ergo ratione potentiam Cæsaris hanc emendationem petentis pertimescere potuit Pontifex, qui unacum eo illam tam avide desiderabat, eamque jam a suis Curiis inchoaverat: cur timere debuisset Lotharingium Cardinalem, qui tamen nonnisi articulos, veluti usum calicis, Sacerdotum conjugia, Divinum officium in lingua vulgari &c. §. XXX. urgere visus est, quæ omnia nullatenus Ecclesiæ disciplinam restaurare, sed potius relaxare videntur; si enim inter abusus recensentur dispensationes, certe Lotharingius tanquam rigidus reformationis æmulator timendus non erat, qui ipse quemdam Cardinalem a voto castitatis relaxari petiit: Ita nempe a Lutheri tempore reformatio semper fuit Papas vexandi prætextus.

Sæcul. XVI.
A.C. 1563.

alium magis idoneum ad hoc munus
eligere potuisset: noverat enim, quod
hic Cardinalis tam generis nobilitate,
quam conjunctionis auctoritate potens
suo erga Religionem studio Cæsaris ve-
hementiam cohibere, eumque a fini-
stris, quibus præventus erat, consiliis
absterrere posset, simulque cunctis ob-
stere insultibus, quibus Cæsar Synodum,
Sedemque Apostolicam impetere cre-
debatur, perinde acsi multorum abu-
suum, qui Religionem dehonorabant,
emendationem urgere, idem esset, ac
ipsam Religionem aggredi, & Synodum,
Sedemque Apostolicam impugnare (*).
Verum

(*) Quod proposita Reformationis capita
potissimam partem Sedis Apostolicæ auctori-
tatem impeterent, ex Patrum repugnantia in
illis approbandis satis elucet: ea vero, quæ
re ipsa ad majorem Ecclesiæ nitorem condu-
cere credebantur, cuncta in Concilio fuisse
approbata, nullus ignorat, nisi qui Reforma-
tionis capita Tridenti stabilita vel incognita
habet, aut ea minus sufficientia existimat, eo-
quod illis Pontificiam auctoritatem penitus e-
versam non deprehendit, in quo tamen to-
tam petitæ suæ Reformationis summam con-
stituit; qui enim altercationes de Sedis præ-
rogativa, inutiles cavillationes, iniquas vexa-
tiones, & illorum, qui reformandi studium in-

Sæcul. XVI.
A.C. 1563.

Verum Cardinalis Mantuanus hoc negotium in se suscipere recusabat, sive ex eo, quod infirma valetudine indies aucta graviter premeretur, sive in Cæsaris aula absque apparatu suæ dignitati congruo comparere nollet, cum tamen ejusmodi ornatus decenter parandus præter longioris temporis moram ingentes quoque sumptus exigeret: itaque suam ad hoc iter repugnantiam demissè insinuabat, demonstrans, quod juxta relationem a Commendano factam vix non certum esset, ejusmodi legationem supervacaneam fore, ac fors Romanæ Curiaë juribus plus obfuturam, quam profuturam.

§. LXVI.

Theologorum conventus Oeniponti.

Interea

Tridentino Concilio tam ardentè verbotenus urgebant, controversias considerat, cæcus sit oportet, si non clare perspicit, ab illis reformationem unice fuisse exoptatam, ut depressa Pontificis auctoritate jugum obedientiaë excutere, privatas Basileensium opiniones firmare, omnem, ac independentem auctoritatem Episcopis suis vindicare, atque illam successive in Principes transferre possent: Si vero hæc omnia impetrassent, certe Religio horrendis abusibus fuisset dehonestata.